

Síla Jorinu

část čtvrtá

Jan Kotalík

další části vycházejí na jadropudla.cz

Kapitola pátá

Neexistuje dobro a zlo. Jsou jen skutky správné a špatné.

-Brace „Ali“ Underworth

Šli jsme tedy dál. Začínal jsem věřit všem ostatním, i když ta důvěra nikdy nebude absolutní.

Jsme čtyři. Akorát na cestování.

Byli to mí následovníci, šli se mnou řešit můj úkol. Nebyl jsem si jistý, co přesně žene vpřed Jena, snad to byl nedostatek jiných možností. Byl v téhle záležitosti dost lehkomyšlný.

Magda šla také. I ona pro mě byla takovou zvláštní neznámou. Člověk by v ní nenašel čarodějku, natož aby jen tušil, že je učednicí samotného Mhual-Deba. Opravdu zvláštní, šla s námi, aby nám pomohla. Brace říkával, že jeho bývalý společník má smysl pro dobrodružství, ale já nečekal, že ho mohu najít i v Magdě.

Aladriana chápu. Buď zemře, nebo zemře o něco později. Tak proč by v mezičase nemohl dát pozor na naivní holku, vrhající se po hlavě na nebezpečnou výpravu. Ale byla to právě Magda, kdo nám ukázal cestu k sobě.

Přitom jsme každý jiný.

Což vlastně nevadí. Vzpomněl jsem si na naši starou skupinu Jorinců.

Pravda. Byli jsme soudružní, sehraní a jednotní, ale v žádném případě jsme nebyli stejní.

Moudrý a klidný Davilan, moje horká krev, Neldenova čipernost a Jackillion. Ano, ten byl rozhodně jiný.

Něco mě tlačilo v cestovním vaku. Když jsem zjišťoval, co to je, došlo mi, jaké místo to zabírá. Breledinova jednoruční kuše.

Malá, rychlá, na dálku nepřiliš přesná.

A co já s tím?

„Jene, myslím, že pro tebe něco mám.“

„Ty? Ha, to abych se držel dál, co?“

Beze slova jsem mu podal kuši a několik šipek k ní.

„Fí, šéfe, to je pro mě? Che, tobě to vlastně k ničemu není, dyť máš větší. Mno, to mi šikuje, teda jako že se mi hodí. Fakt dík. A, ej, chci vědět, jak tu svoji můžeš nosit nabitou? Já bych se bobkoval, aby mi to něco neustřelilo.“

„Mám tam pojistku.“

„Jste fájno společníci na cesty. Nikdo neplácne ani slovo.“

„Užívej si to, než narazíme na lidi.“

„Hele, ne že bych chtěl sejčkovat, ale já už skoro nemám ani floka.“

Zarazil jsem se. Těch pár Breledinových zlaťáků se brzo ztratí.

„On má pravdu, máte někdo peníze?“ zeptal jsem se ostatních.

„Jenom trošku.“ špitla Magda.

„Pár ulitých stranou. Ale nestojí to za to.“ pravil Aladrian.

„Teda paráda. Ty, Regi, jak daleko eště potáhnem nožku?“

„Při naší rychlosti tak dva měsíce. Pokud se zadaří.“

„To nepůjde,“ mínil Aladrian, „Na takovou cestu je třeba víc peněz než pár mincí po kapsách. Zvlášť, když po nás jde polovina Wizlwasu.“

„A kde je vezmeme?“

Jen se usmál.

„Kde se dá.“ řekl s leskem v očích.

Magda však byla ihned proti: „To v žádném případě!“

„Tak co teda čepuješ? Jsem jedno velký, zadělaný ucho.“

„Mno. Je to sice trochu riskantní, ale potom, co jsme prožili, to vlastně není tak hrozné.“ zasníla se.

„Co?“

„Můj mistr. Byl dlouhá léta dobrodruhem – člověkem, jenž se živil putováním od kraje ke kraji a vydělával si tak, jak mu radilo jeho přesvědčení. Bral od měst peníze, když zničil bandu lupičů, nebo vyčistil důl plný nějaké havěti. K tomu ještě to, co v oněch doupatech našel. Pro nás by to teď bylo vhodné, je to rychlé a my máme vše, co je třeba.“

Na tom něco bude.

Vzpomněl jsem si na Brace Underwortha, našeho generála. *Barona Underwortha.*

Kde vzal peníze, aby proslavil svůj nepřiliš majetný rod?

U draka. Začínal se čtyřiceti muži, se kterými však dokázal vydělat na jednu z nejmocnějších armád, jaké kdy chodily Světem. Peníze na dvacet pět tisíc chlapů, což by nebylo mnoho, kdyby se nejednalo o ty nejlépe vycvičené a vyzbrojené vojáky, jací jsou k dostání.

Magdin návrh se mi zamlouval, bylo to jediné schůdné řešení. Náš nejmladší společník také nebyl proti.

Aladrianovy oči se zaleskly. Snad nějaké vzpomínky...
Takto jednomyslně jsme se shodli. To je dobré znamení.

Pojednou začala padat mlha. Vyšli jsme z lesa směrem k blízké vesnici. Blížili jsme se po vyšlapané cestě, co se táhla skrze ohromný sad vzrostlých jabloní, avšak vesničané sklízející jablka nevěnovali pozornost našemu příchodu. Jen jednou, nějaká stará bába, co seděla na lavici, se na nás dlouze dívala.

Uvědomil jsem si, že nás hledají.

My budeme hledat nebezpečnou práci.

Zeptají se, co umíme. Pokud ví o honu na nás, určitě snadno poznají střelce z Jorinu, starého válečníka, mladou čarodějku a malého zlodějíčka. Taková čtveřice se nepotká jen tak. A já nestojím o další prozrazení, sotva jsem se konečně ztratil z očí veřejného zájmu.

Oni nás poznají. Jenže to zkrátka musíme risknout. Peníze na cestu nutně potřebujeme.

Budou třeba na jídlo a především na krytí, uplácení a podobné věci. Skrývat se bez peněz je nesmysl. Jedině zlato nám dá šanci uprchnout dlouhé Wizlwonově ruce, když nás odhalí.

Kdoví, co by s námi udělal.

Musím uprchnout co nejdál. A na to potřebuji peníze.

V Relidiu bych koneckonců měl být v bezpečí. Tam na severu jsou převážně městské státy a Relidius je jedním z nich. Tam mě hledat nebudou a nemůžou. Brace Underworth zemí městských států prošel s armádou a z mnohých měst se stali spojenci Jeth-Rova, alespoň po formální stránce. Tak jsme získali bez krve mnoho měst na severu. Dokonce se k nám připojilo i několik provincií jižního Haridu. Trochu to pochroumalo vztahy, ale Haridští mají nyní dost velké problémy s východními kočovnými národy. Dost konfliktní problémy.

Již jsme byli téměř ve vesnici, když tu jsme v mlze náhle rozpoznali obrysy něčeho velkého.

Nad vsí se totiž majestátně tyčil ohromný hrad. Sborově jsme vydechli úžasem. Nechápu, jak mohla přijít tak nenadálá změna.

Ještě před chvílí jsme kráčeli k vesničce, ale teď nám již bylo jasné, že ona vesnice je podhradí a táhne se okolo veliké skály, na níž stála masa opracovaného kamene.

Jen co jsme přestali zírat vzhůru, zastavili jsme se už v půli cesty k hradu na maličkém náměstí. Domy v podhradí byly velice chudé.

Lidí v nich také žilo dost. Pozoroval jsem to hemžení. Hrad vyhlížel majestátně, vznesně se tyčil na kopci. Jeho mohutné zdi by jistě hravě zadržely i velkou armádu.

Právě jsem sledoval, jak nedaleko ode mne výběrčí vydírá sedláky. Bral si slušný desátek, který rozhodně nebyl pouhou desetinou.

Takhle vypadá bohatý kraj. Ještě chvíli jsem o tom uvažoval, když jsem najednou s úlekem zjistil něco zajímavého.

Je tu mnoho vojáků. Právě přibíhají kopiníci, opodál jsem spatřil dvacetičlennou hlídku, jak se vrací z pochůzky, dokonce i hradby lemoval nezvyklý počet lučištníků.

Dost mě to vylekalo, přestože tu jen stěží mohli být kvůli nám.

Kolem projel tryskem jezdec na koni. Tohle vypadá na pohotovost, jakoby se blížilo nepřátelské vojsko. Rozhlédl jsem se po obzoru, ale nic podezřelého jsem nespatriil. I tak se mne zmocnily obavy. Nechtěl jsem být v případě obléhání uvnitř hradu plného lidí, z nichž mě kdokoli může odhalit. Tím méně jsem toužil nacházet se v podhradí.

Pokynul jsem ostatním, aby mne následovali. Vedl jsem je k jedné slepé uličce.

Tam jsme se zastavili. Chtěl jsem jim sdělit své obavy.

„Všimli jste si? Ta armáda, ti vojáci. Tohle není normální. Něco se děje.“

„Tim líp šéfe, to bude nějaká prácička ne?“

„Jenomže každý z nich nás může poznat.“

„Tož je pravda, ale co my s tím? Já vám klid'ánko vyčářnu prachy za jednu procházku, ale to vám není pod rypákem!“

Aladrian zakročil: „Dost. Potřebujeme rychle peníze. Známe způsob, tak se ho budeme držet. A jestli má Regil pravdu, stejně nemáme důvod k vážnějším obavám. Víte, já byl voják. Vidíte ten chaos okolo? Ti mají každý úkolů nad hlavu, takže i kdyby – pozná nás – a co? Nemají času nazbyt, teď jsme nezajímaví. Dívejte se. Tamhleta budova je určitě radnice. Stačí pohled na ta vyvěšená oznámení. Tam nyní směřují naše kroky. Jdeme!“

Aladrian měl nejspíš pravdu. I tak jsem si dával velký pozor na svou nápadnost. Hluk byl znamenitý, pokřiky, dupot, nesrozumitelný hlahol davu, to všechno mi procházelo hlavou. Víím, proč mám raději klid. Dostali jsme se rovnou k masivním dveřím radnice. Dokonce i strážní u nich byli zmatení situací.

Přišli jsme tedy k jednomu z radních, který měl právě poblíž stůl. V ruce brk, byl zabrán do psaní, avšak jakmile jsme se octli u jeho stolu, vzhlédl. Zadíval se na nás skrze brýle s úzkými nožičkami a tlustým sklem. Hleděl s kritickým pohrdáním. Nikdo z nás ještě ani neotevřel pusy, když k nám promluvil. Jeho otázka byla jasná a prostá.

„Dobrodruzi?“

Magda první kývla hlavou.

Radní jen zvedl ruku a ukázal brkem.

„Ptejte se ve tvrzi na Perthingara, je to zadávač.“

Pak ihned sklopil hlavu a věnoval se dál práci. Ztratil o nás veškerý zájem.

Nuže, dejme se na pochod.

Jak jsme tak bezduše šli vzhůru do kopce, uvědomoval jsem si, kolik věcí mi tu přijde nezvyklých. Už jen podhradí.

Podzim. Vesničané tedy sklízeli jablka ze stromů. Jenže my šli výš a výš do prudkého kopce, směrem k samotnému jádru hradu. Blížili jsme se k hlavní bráně. Z té výšky mě jistý pohled dolů zarazil. Měl jsem okolí hradu jako na dlani.

Zvláštní.

Nikde žádná pole, vinice, lány nebo pasoucí se zvěř.

Ne.

Jenom jeden velký, souvislý sad se jako prstenec bez konce táhl kolem celého hradu. Skrze něj vedlo jen několik cest, zrovna takových, na které se sotva vejde jediný vůz. Avšak na západ se klikatila široká silnice, vedoucí přímo k nám, k hlavní bráně. A ty stromy. Nebyly to obyčejné jabloně...nevím, jak jsem si toho mohl nevšimnout.

Byly opravdu velké, jako duby, jejich koruny rozložené. Ovšem pouze některé. Některé se tyčily přímo do nebes, přesně jako jilmy. Jiné se dokonce klikatily jako popínavá vinná réva. To vše však bylo vidět jen z výšky.

Ale nebyl jsem pořád dost vysoko, aby se mi z očí vytratila jedna důležitá věc. I z té dálky jsem totiž na všech těchto stromech rozeznával plody.

Jablka.

Po několika Aladrianových slovech ke strážím jsme prošli hlavní branou. Překvapilo mne, jak to pro něj bylo snadné. Sem totiž nepouštěli všechny, jenom ti na pohled bohatší prošli. Zevnitř jsem už neviděl podhradí ani sady, zato se mi naskytl jiný pohled. Tak například, velikost hradu skutečně nebyla klamem v mlze.

Obrovský a vysoký. Avšak pod jeho mohutností se skrývalo ještě něco. I zde rostly různé stromy, stejného druhu jako dole.

Jenom se o všechny starali zahradníci. A tu mne překvapila další věc. Ty stromy měly o mnoho víc plodů, než bylo na první pohled patrné. Jedna jablka byla totiž červená, avšak na stromě se daly ve stejném množství najít i menší, ještě zelená, dokonce na tomtéž stromě byly květy a pupeny. Nikdy jsem nic takového neviděl. Takže tu sklízají několikrát do roka.

Ale přece nemohou celý rok jíst jen jablka.

Jak jsem to neustále zkoumal, přišel jsem na další věci. Jablka na stromech podobných dubu byla mohutná, kdežto na těch jilmovitých spíš podlouhlá, nudlovitá. A ty jablečné révy. Úplně jako ty vinné, dokonce i jablka rostla pouze v trsech. Jedině jejich barva byla jednotná. Stále ta samá, jemná, červená. Snad měla každé jinou chuť, těžko říct.

Zvláštní.

Opodál jsem také konečně spatřil zvířata v ohradách pod hradbami. Krávy, ovce, kozy. Žraly seno, které nejspíš pocházelo z okolí stromů.

Mé společníky však více zaujalo něco jiného. Stačilo otočit hlavy na druhou stranu, abych se tomu nedivil.

„Pánejo, to je teda kvašený! Vo tomdle místě jsem slyšel enem kecačky, ale vono to existuje! Ty kozle!“

„Jak to mohli postavit?“ otázala se Magda s vyvalenýma očima a krkem ohnutým dozadu.

„Jaktože to zdálky není vidět tak vysoké? Tady žádná mlha není! Jaktože to není vidět z Obořivce?“

Já jsem také zíral, i když mlčky.

Vnitřní tvrz se skutečně zdála větší zblízka. A my ji od lesa neviděli. Vnější hradby ano, ale tenhle kolos ne.

To přece není možné.

Stavba byla úchvatná. Hradba se točila jako šroub vzhůru, avšak výš v ní bylo možno zahlédnout dřevěné ochozy, okna a dveře, dole mnoho nevelkých bran. Úplné mraveniště.

Stejně jako v Obořivci. To celé končilo velkou špicí v podobě tlusté věže se šikmou střechou, jako když někdo uřízne prut.

A ještě něco.

Ta omítka, ta fasáda.

Tohle nebyl obyčejný povrch. Zvědavost mne přinutila kouknout se zblízka. Podivné. Vypadala jako zalitá stříbrem, ale to bylo jen zdání. Ve skutečnosti byla celá ta obrovská stavba pokryta jakýmsi druhem krystalů. Vyhlížely jako broušené kameny, maličké jako zrnko hrubého písku, každá ploška hladká. Snad kvůli tomu není tvrz zdaleky vidět.

Sledoval jsem hru světel na zdi. Kaménky ho odrážely takovým prapodivným způsobem.

Nato jsem se probral z učarování. Moji společníci si podivných věcí okolo také očividně všimli. Z jejich výrazů jsem usoudil, že jejich zmatení je podobné tomu mému. Takto jsme obešli skoro polovinu obvodu stavby, než jsme narazili na bránu dovnitř, která se lišila od těch ostatních tím, že byla obohacena o nápis nad vchodem.

Ano, nápis „Zadávač“ byl tím, co jsme hledali. Tou branou jsme rovnou vstoupili do neveliké klenuté místnosti. Ve vchodu jsme potkali zjizveného bojovníka s pořádně naditým měšcem. Úsměv na jeho tváři mi prozradil, že to nejsou jeho úspory.

To je dobře. Ještě aby něco zbylo pro nás.

Aladrian suverénně nakráčel před muže za stolem, který seděl na masivní truhle, o jejímž obsahu se nedalo pochybovat. Z obou stran ho pak kryli dva ostřílení vojáci. Jejich očím neunikl jediný pohyb.

Takže zlata je dost. Teď jen práci.

Reg nic neříkal, jen se dosud koukal kolem sebe. Je to bystrý mladík. Ale to já budu nyní mluvit s tím zadávčem.

„Nuže, jsme zde jakožto skupina lidí, lačnicích po dobrodružství. Naše schopnosti jsou časem prověřené. Rádi bychom vydělali něco peněz.“

Měřil si nás svým zkoumavým pohledem. Snad vytušil, co zvládneme. Probíral se štosem papírů, co ležely před ním, až našel ten, který hledal.

Pousmál se.

„Padesát zlatých za službu. To je dost peněz ne? Potřebuji, abyste zlikvidovali jisté nepřijemnosti. Způsob je na vás.“

Jde o to, že v podhradí, tedy, poněkud dál od hradu se nachází skupina banditů. Kryjí se v jednom hustším místě sadu. Jeden z mých lidí vám ukáže cestu. Dávejte pozor, posílám vás tam proto, že vojáci již odmítají do těch míst

lézt. Posledně nám tam zahynulo dvacet mužů. Další ztráty si nemůžeme dovolit.“

Domluvil jako kniha, stejně, jak mluvit začal. Vysypal to ze sebe náhle a rychle, jako když se zdáli ozve hromobití. Bylo vidět, že se nehodlá opakovat. Vyšli jsme tedy ven, následováni jedním ze zadávačových pacholků. Mlčky nás vedl na vnější hradbu, aby nám ukázal náš cíl. Jakmile jsme však vyšli schody, ozvalo se mohutné dunění zvonu.

Jasný poplach.

Není dobré být v obleženém městě, to je jasné.

Regilova tvář mi prozradila, že se něčeho takového obával i on. Jenomže my si nemohli vybrat. Byl nám dopřán jen dobrý výhled z hradeb.

Z lesa se vynořila krvavě rudá standarta. Nebyla vysoká, ani vojáků pod ní nešlo mnoho.

„Jeth-Rovci.“ vydechl Reg.

Něco jsem o nich slyšel. Teď jsou ale oslabení. Z lesa vyšli všichni. Mohlo jich být tak pět set. Vojáci různých typů, jezdci, střelci, vojáci s meči i kladivy, ti, jejichž význam mi zůstal utajen.

Regil po mé pravici vypadal nervózně. Měl k tomu vlastně docela dobrý důvod.

Brány se začaly zavírat. Na opevnění vybíhaly desítky wizlwaských lučištníků. Byl důvod k obavám.

Tihle střelci jsou velmi nebezpeční. Dovedou dostřelit tam, kam jen oko dohlédne, jejich dlouhatánské luky se o to postarají. I muži museli být vyšší, aby s takovým lukem mohli zacházet. Jejich šípy s dlouhými letkami dosahovaly téměř délky oštěpů.

A co víc, střelců je mnoho. Na délku předloktí od sebe lemovali celé hradby. Skutečně mocná síla.

Zaslechl jsem Rege, jak si uchváceně šeptá sám pro sebe: „Prý poslední bitva, pak bude nepřítel nucen se vzdát, pak zavládne mír a jednota. Prý jich není mnoho. Tak v tom se Ali vážně sekl.“

Vojáci se však zastavili jenom kousek od lesa. Zajímalo by mne, zda jsou wizlwaští schopni dostřelit až na ně. Možná to závisí jenom na pokynu velitele. Jeth-Rovci se ale nepřibližovali, neukazovali jedinou známku nepřátelství.

I na tu dálku vypadali spíš zuboženě. A pak se stalo něco, co jsem tak trochu čekal. Tedy alespoň myslím.

Začali kvapně sklízet jablka na okrajových stromech.

Snad mne i trochu pobavilo, jak to dělali s vojenskou disciplínou a organizací. Vojáci shazovali své štíty a šplhali na stromy.

Už jich nabrali mnoho a ještě více, když okolo mne proběhl pacholek s papírem v ruce. A ještě více si toho vzali, než všem zúčastněným velitel lučištníků stručně oznámil, co na tom papíře stálo.

„PŘIPRAVIT!“

Jistě.

„ZACÍLIT!“

To bylo jasné.

„PAL!“

Vzduch se rozhučel jako při bouři. Šípy vyvolávaly impozantní šum. Bouře však přijde až dolétnou k zemi.

Jenže Jeth-Rovci to zřejmě čekali. Ti na stromech ihned seskočili a zmizeli v lese. Ti dole, kteří hlídali, se pouze zakryli svými velkými štíty.

Rychlost rozkazu a jeho splnění byla ohromující.

A dělají to tak sehraně. Budu se na to muset někdy zeptat Rege. Neutrpěli jedinou ztrátu. Ani jediného muže. Šípy svištěly, ale oni si počkali až přestanou a nato se jako jeden muž zvedli, popadli pytle s jablky a nadobro zmizeli v lese, jako jejich druhové.

Chvíli se čekalo.

Nic.

Čekalo se tedy dál.

Pak konečně cinkl zvon a brány se otevřely, takže mohl opět začít rutinní život, ale lukostřelci ještě zůstali v pohotovosti.

„Dobrá, takže půjdete tamhle.“ pravil znenadání náš průvodce a ukázal prstem na jedno místo v sadě.

Bylo mi jasné, kde má ta zóna hranice. Tím směrem nikdo nechodil, zatímco jinde vládl hluk lidu. A ještě něco.

Terén toho místa byl oproti okolnímu uhlazenému sadu dost vlnitý a nepřehledný. Mám takový pocit, že to bude skutečně nebezpečné.

„Raději se kryjte, abyste si stačili uvědomit, že už tam jste.“

Taková rada je užitečná, ale morálku nepřidá.

No nic.

„Jdeme.“ vzkázal jsem svým společníkům a vedl je.

Sad postupem času houstl a šel se, ale bylo znát, že i zde chodili lidé. Když jsme se blížili k tomu místu, nyní už jako čtveřice osamocených, byli jsme připraveni. Radu průvodce jsme nehodlali brát na lehkou váhu.

Já šel, stále se zakrývající štítem, Magda se shrbeně plížila za mnou. Zatímco Jen si kdesi našel kus prkna, aby se také měl čím krýt, Regil zvolil jinou taktiku. Přesouval se jako kočka mezi jednotlivými stromy, bedlivě sledoval každý detail před sebou a byl připraven okamžitě vystřelit po čemkoli.

Udivovalo mne to, stále jsem si pamatoval jeho zraněné lýtko. Nedávné zranění na něm nebylo vůbec poznat. Snad mu ten šíp opravdu jen pronikl skrze nepostižitelné místo, ale spíše si myslím, že Jorinci jsou velmi vitální.

Takto jsme se přesouvali přes pahorky vpřed. Už jsem si začínal myslet, že jdeme za pověrou, když jsem jasně uslyšel rychlé šustnutí keře, jakoby jeho listím něco prolétlo.

Záhy jsem se dověděl co. Slušnou rychlostí mi do štítu narazil kamínek.

Snad z praku.

Jen se setkal s něčím podobným, ale měl smůlu. Kamínek se mu otřel o prsty. Pustil prkno a zalehl.

Vzduch sebou škubl.

Těm dvěma kamenům se v odpověď ozvalo svištění šipky jorinského střelce.

Z křoví vypadlo tělo.

Chvíli jsme čekali, co bude dál. Co udělá ten druhý.

Nic.

Regil měl znovu nabito, tak jsme se vydali směrem ke křovisku.

Každý svůj krok jsem vykonal se se soustředěním.

Bez úhony jsme došli až ke křoví.

Popravdě řečeno, byl bych raději, kdyby nás zasypávaly střely z praků, než abych věděl, že se co chvíli něco stane. A rozhodně se mi to nebude líbit.

Reg pořád sledoval okolí po mé levici, vpravo byl Jen a dělal totéž.

Na mě zbylo, abych prozkoumal tělo. Už zpovzdálí se mi zdálo neveliké. Teď jsem však do něj kopl špičkou boty, abych ho otočil na záda.

A pak jsem jenom zděšeně stál a zíral. Nebyl jsem schopen slova.

Ta tvář, ty ruce, zuby, vytřeštěné oči.

A ta šipka v hrudi.

„Dítě.“ vydechla za mnou Magda.

Její hlas byl roztřesený a plný lítosti.

Nato jsme spatřili dalšího chlapce. Stál přímo před námi, za keřem. Jeho tvář byla až nepřírozeně kamenná. Netečná.

A přitom neustále točil prakem a častoval nás výhružným pohledem.

Ztuhl jsem. Když bude chtít, rozbije mi hlavu natotata. Ale to bychom s sebou nesměli mít Jena Vocasa.

Z ničeho nic se objevil za jeho zády. Jediný švih dýkou mu stačil, aby přeťal oba řemínky od praku. Kámen se neškodně odrazil do stromu.

Chlapec se otočil. Jen Vocas ale není vrah, ale zlodějíček. Takže mu vrazil velkou ránu pěstí přímo doprostřed čela.

Chlapec se skácel k zemi.

Ovšemže, omráčení taky není med, jenže co jiného. Odtáhli jsme ho pod jeden ze stromů.

Nevěděli jsme, co si myslet, tak jsme šli dál. Vyzvedneme ho, až se budeme vracet.

Obešli jsme popínavou jabloň, přelezli kus skály a uviděli rozlehlou mýtinu, na které však přece jen stály tři stromy.

Náhlá změna ze souvislého šerého sadu na volné prostranství byla poněkud neočekávaná. Otevřela se před námi světlá mýtina. Na ní tiše pracovalo několik lidí. Nad něčím se skláněli, zatímco jiní nerušeně a klidně sklízeli jablka, aby jim je mohli přinést.

Zvláštní, pracují tady na kdoví čem spořádaně a klidně. Přímo nelidsky. Podivná sorta lidí. Kopiníci, jejich velitel, sedláci i lokaj.

Ale nejvíc mne zarazilo to místo.

Tady přece je to místo, kde máme zneškodnit problém. Nebo nás jenom poslali na špinavou práci, abychom zabili lidi, kteří se jim nehodí? Ale ne, vždyť přece říkali, že se jim tu ztrácejí lidé.

Reg už ztratil trpělivost, štvála ho jejich lhostejnost k nám.

„Co tu děláte?“ zeptal se jich dutě.

Všichni zčistajasna zvedli hlavy jako stádo vysoké zvěře. Ta podobnost pokračovala, neboť se stejně jako srnky se rozprchli a skryli se na místech opodál. Ustrašeně zírali na místo vpravo od nás. To se nelíbilo nikomu z naší čtveřice. Něco se odtamtud blížilo. Začali jsme se tedy krýt stejným způsobem jako předtím a to jak proti příchozímu, tak proti místu, kde předtím byli ti lidé.

Příchozí však nebyl osoba.

Ale co to vlastně je?

Jen to už také spatřil, a hned pro to našel slova.

„To vypadá jako sloní řiť.“

Nevím, co jsem mu na to měl říct, ale musím uznat, že to vystihl. Ze země totiž čouhalo něco jako nafouknutý žaludek, s jakým se hraje kopaná, až na tu barvu a ten otvor v něm. Nebylo to nepodobné sloní kůži, alespoň povrchem ne, i když to bylo zbarvené spíše do šedo-béžové. Ano, Jen měl asi pravdu, ale nevím jak ho to napadlo.

„Jene, tys někdy viděl slona?“

„No, vykrouk jsem ho, teda jako vycpanýho, v jednom baráku.“

„Aha, jistě, to tedy asi nevíš, jak strašlivé je to zvíře, když má pobité kly, na hřbetě muže s luky a jednoho jezdce. Takovým slonům se říká váleční, boj s nimi je hodně nebezpečný, mohl bych ti vyprávět.“

Náhle jsem měl však jiné starosti. Někdo přiběhl.

Pes.

A hned za ním kluk, co na něj volal. Chvíli potom jsem spatřil, jak je těch „útvárů“ po mýtině více, jen jsou trochu lépe maskované. Zajímalo by mě, co jsou zač.

Zjistil jsem to za okamžik. Z onoho otvoru bleskově vylétlo něco, co se pohybem podobalo chapadlu. Povrch však připomínal spíš žížalu, mají-li žížaly na konci těla dlouhý černý osten.

Právě ten osten ihned probodl chlapcova psa.

Z dalšího stríkl nazelenalý sliz chlapci přímo do obličeje. Zatímco pes mizel v útrokách útvaru i s ostrou končetinou, kluk se pouze nadechl.

Jeho zrak se v tu chvíli stal nehybným, ústa se zavřela. Mlčky se vydal přímo k ostatním lidem, ačkoli nemohl tušit, kde se schovali.

„Feromony?“ špitla Magda.

Ti lidé svým chováním připomínali mravence. Čarodějka zjevně uvažovala správně.

Jenomže mravenčí královny bývají mnohem větší než mravenci samotní.

Zrovna když jsem přemítal, jestli náhodou nestojíme tváří v tvář něčemu strašlivému, přilétla další dávka oné slizké látky.

Ne že bych to nečekal, jenže přilétla zleva. Dost mě to překvapilo, ale i tak jsem stačil uhnout. Ne tak Magda za mnou. Zasáhlo ji to přímo do obličeje, takže se její chování začalo měnit.

Avšak, jedna odlišnost od toho chlapce tu byla. Magda začala rovnou utíkat, nestačil jsem ji zadržet. Jestli nám uteče za nimi, už ji nemusíme najít. To jsme přeci nemohli dopustit, je to riskantní.

Ano, *my* jsme to nemohli dopustit. Jorinec vedle mne, blízko Magdina směru běhu ani chvíli nezaváhal.

Snad ho něčemu takovému učili. Zaujalo mne, s jakou lehkostí a grácií schoval kuši a kopl Magdu do paty, až se jí zamotaly nohy a upadla.

Jakoby byl nějaký umělec. Nato pevně sevřel její ruku a zkroutil ji za záda. Měl ji, ale co teď? Začíná to být nebezpečné.

Naštěstí nás bylo víc. Za okamžik přiběhl Jen a klekl na ni.

„To je ale sajrajt.“ konstatoval, když jí z obličeje utíral sliz. Ona se však nenechala. Stále se nám snažila uprchnout.

Regil krčil rameny. Já nevěděl, co si počít, pouze jsem kryl společníky před dalšími cákanci.

Tady bylo zapotřebí trochu jiné myšlení a trocha smyslu pro humor. Jistý Jen Vocas tomu odpovídal. Odvázal mi jednu z mých čutor. Nevím, jak si mohl pamatovat, co v ní je, ale věděl to přesně.

Po malé chvilce se Magda rozkašlala a tichým hláskem řekla: „Já nic necítím. A nemám chuť.“

A opět jsem netušil.

Avšak mladý zlodějíček se uchechtl a sám si z té čutory také přihnul.

„Jó, Dračí zhouba, to není jen tak nákej chlast!“

Tu čutoru jsem už nikdy nedostal zpátky. Byla totiž dost malá, tak si ji schoval k sobě.

To mne ale v tuto chvíli nezajímalo. Kryl jsem se před další dávkou feromonů. Tentokrát zprava, přilétly z dalšího takového útvaru, dosud skrytého travou. Prolétlo to těsně kolem Regovy hlavy.

To ho našťvalo.

Zničehonic měl kuši v ruce a s nemilosrdnou přesností vystřelil šipku do onoho „objektu“.

Zmizela uvnitř.

Chvilku se nic nedělo. Jenom chvilku.

Pak se země pod námi zachvěla a má nejčernější tušení vyplouvala z podvědomí na povrch. Okamžitě jsme byli na nohou. Děje se něco, co asi bude nad naše síly.

Museli jsme odskočit dále. Reg stačil nabít kuši, Magda se honem vzpamatovala, já se opět kryl a Jen zamumlal nějakou nadávku. Všechny nás však začal zvolna zakrývat stín. Něco se nad nás zvedalo.

Myslím, že mi to mohlo být od začátku jasné. Všechny ty útvary jsou jeden tvor. A jaký tvor. Zvedl se ze země, pomalu a těžce, pokrytý křovisky a drny. Několik stromů na něm už zakořenilo. Tuším, že Jen to vyjádřil dost jasně. Bylo to něco jako hromada sádla a tuku, jako opravdu tlustý člověk. Kůže a oslizlé špeky, ony zvláštní otvory po celém těle, žádné končetiny, tedy až na ty, co se vysouvaly z těch děr. Nahoře té hory masa vévodila hlava, kterou jakoby tvořila pouze obrovská huba s velkými zuby a dvě maličká prasečí očka.

Být to menší, vypadalo by to jenom nechutně. Jenomže tohle stvoření se tyčilo výše, než tři jezdcí i s koňmi dohromady.

Bylo to obrovské.

A strašlivé. Ty končetiny se střídavě vysouvaly a pomáhaly tomu vylézt. Pak to mohutně zařvalo a pohlédlo to na nás.

My nejsme hrdinové z legend.

Jako jeden jsme vzali nohy na ramena a utíkali pryč, i když jiným směrem, než kudy jsme přišli. Tudy se nám to totiž zdálo vhodnější pro úprk. Běžel jsem poslední, viděl jsem, jak se to stvoření vydalo za námi. Vystřelilo sice pár končetin, ale můj velký štít mne opět uchránil.

Díky tomu štítu nejspíš mám tak dlouhý život. Za pár okamžiků, o notný kus dále, jsem o tom tvorů zjistil dvě zajímavé věci.

Tak například ta lepší: jeho končetiny nebyly příliš dlouhé, dosáhly asi jen tak na dvě tři délky mého kopí.

Druhá věc byla, že se to i přes svůj mohutný vzhled pohybovalo dost rychle, asi jako my. Byl to zvláštní pohyb, ve spodní části se to všechno valilo zdánlivě chaoticky přes sebe, občas si to vypomohlo končetinami. Pohybovalo se to vlastně jako velký, vypasený slimák, jenom s nesrovnatelně větší rychlostí. A se stromy si to nedělalo žádné problémy. Ty skončily buď zlomené nebo vyvrácené. Vážně nevím, co jsem měl dělat, prostě jsme utíkali pryč. To bylo jediné rozumné řešení.

Po nějaké době jsme vyběhli na udupaný prostor před jednou z vesnic v podhradí. Poměrně dost místa, děti tu zrovna hrály kopanou.

Děti nebyly hloupé a náš křik a praskot vzrostlého dřeva za námi je přinutil udělat to, co my. Společně jsme odběhli mezi domky.

Obluda se přiřítla chvíli po nás, lidé se však už stačili schovat.

Zastavila se a zařvala. Pak svou končetinou chytla krysu, která následně zmizela v jejích útrokách. Vesničané už ve svých rukou třímali zbraně. Nic velkého, vidle na jablka, sekery, lopaty a kladiva.

To ho nanejvýš pošimrá. Ale i my jsme si uvědomili, že nemůžeme dál utíkat. Jsme tu, abychom to zastavili.

Nuže, šli jsme tedy do boje.

Schovávali jsme se za všechno možné.

Nevěřil jsem, že ji porazíme. Přesto nám nic jiného nezbyvalo, ale myslím, že ostatní panikařili stejně jako já.

Pro ostatní téměř neznatelně, ale vnitřně byli bezradní a bezmocní. Co zmůžou čtyři lidé proti takovému monstru?

Svémi ostny to nabodávalo jablka tak rychle, že na okolních stromech za chvíli žádná nezbyla. Byla to překerní situace. Regil byl bezradný, vystřelil do toho další dvě šipky, které však zmizely v útrokách tvora, aniž by nějak zapůsobily. S mým kopím by to určitě bylo obdobné. Magda snad zkoušela kouzla, ale ta byla také neúčinná. Zkrátka se tu nacházela obluda, kterou jsme měli zneškodnit, čehož jsme ale nebyli schopni.

Nakonec jsme se z toho dostali díky armádě Brace „Aliho“ Undrewortha.

Ne že by snad přišli na pomoc.

Ale byli to oni, kdo způsobil, že na hradbách stálo plno lukostřelců v bojové pohotovosti.

Dostřelili daleko. My se však museli schovat do jedné z budov vesnice, stejně jako ostatní lidé, neboť se za chvíli měl spustit déšť dlouhých šípů. Varoval nás první výstřel mimo osadu. Naštěstí byla tato vesnice přeci jen o něco vznosnější, takže střechy pokrývaly dřevěné šindele a ne došky ze slámy. To bylo veliké štěstí.

Zaběhli jsme do stodoly.

Venku se sešeřilo, opět jako při bouřce. Pak se spustil mohutný déšť dlouhých šípů.

Na tvora jich začaly dopadat desítky. Zabodávaly se do něj a doháněly ho k nepřičetnosti, avšak nedokázaly ho zahubit. Vypadal skoro jako ježek, kolik jich měl zabodnutých ve svém těle, ale stále zuřivě mlátil svými údy do okolního prostoru. Bylo možné, že ho šipy připravily o zrak.

Naše beznaděj opadla až při druhé salvě.

Střelci použili hořící šípy. Pálily příšeru, očividně jí oheň škodil. Povrch jejího těla pískal a vytvářely se na něm spálené fleky. Šípy se zabodávaly velmi hluboko, někdy zmizela i celá jejich délka.

Jenomže i těchto šípů muselo být mnoho, po kreatuře už tekly praménky hořící smoly a škvařícího se tuku, když se konečně zhroutila k zemi.

Když dozněl poslední sten příšery a dosvištěl poslední šíp, vyšli jsme ven. Vypadalo to, jako bychom byli jinde. Snad jako kdyby člověk vyšel a najednou spatřil sních.

Avšak tohle nebyl sníh. Ze země trčela ta mračna šípů. Nedalo se jimi ani pořádně projít, museli jsme si razit cestu jako v hustém křovisku. Lidé také vybíhali. Začali rychle nosit vodu, aby uhasili to, co natropily šípy na jejich domovech. Ke svému údivu jsem zjistil, že takových střel nedopadlo mnoho. Tihle lučištníci očividně umějí mířit.

My jsme přišli až k netvorovi. Zkusili jsme do něj několikrát bodnout. Vyvalil se z něho strašlivý puch, ale byl to jediný způsob, jak ověřit, že je po smrti.

Strašná obluda. Postupně jsme pohlédli jeden na druhého. Potom na tu spoušť okolo.

Kdoví, co se s tou mršinou stane. Vesničané jsou schopni ji i sníst. I když to už možná není naše starost.

„Ou, nejsem tak úplně vyjasněnej, estli nám za todle cinknou.“

Jen měl nejspíš pravdu. To brzy zjistíme. I když, neztrácejme naději. Ten zadáváč měl dost peněz. U pasu měšec, pod zadkem truhla, okolo cenné předměty. Copak by mu trocha peněz chyběla?

Aladrianův optimismus se však vytratil dříve, než stačil dozrát. A tak tedy sklesle šli zpět k zadáváči. Nebylo jim moc do slov, spíše každý mlčky sledoval cestu před sebou a přemýšlel. Nemuseli mluvit, každý myslel na to samé.

Jak nám to zhodnotí? Co nám řeknou? Pokud nám nezaplatí, co uděláme? Nepotrestají nás nakonec?

Co uděláme?

Jak seženeme peníze? My je potřebujeme.

Co uděláme?

Již bez opojné fascinace procházeli vnitřkem hradu. Tentokrát už nesledovali dění okolo. Pouze šli vpřed za daným cílem a neohlíželi se.

Chvíli nato se zastavili. Všichni najednou. Lavice před nimi se jim zdála pohodlná. Odměna se určitě neblíží, tak proč spěchat. Sedli si a nadále mlčeli. To ticho bylo blahodárné pro množství jejich myšlenek. Narušila ho však jiná, vlastně ani nepříliš důležitá událost. I ta jim však umožnila dočasné oproštění se od výčitek, i to stačilo Magdě, aby ukázala prstem a upozornila: „Hele.“

Jejich průvodce totiž zrovna scházel z hradeb.

Je docela dobře možné, že sešel až teď. Neměl naspěch, dokonce vypadal i trochu vesele. Tak vesele, že si jich nevšiml. Oni se však rozhodli následovat jeho kroky.

Nevyhnou se tomu. A při jejich statusu taky není moudré vysedávat po lavičkách. Následovali svého bývalého průvodce až k zadávací. Nebyli na něj pověšení natolik, aby je zahlédl a jejich odstup jim umožnil i vyslechnout, jak se věci mají.

Zastavili se totiž, poplašení nenadálým hlukem řeči, před vstupem do uličky k zadávací. A to zcela porušilo směr proudu jejich přemítání.

Slyšeli vysokého úředníka, zadávající se mu říkalo: „To byl skvělý nápad! Dobrodruzi se nevraceli, vojáci se báli, tak na co máme ty lučištníky? Ale teda, to bylo mazaný, vylákat ho skupinou těch zoufalců! To ti nezapomenu!“

Mluvil na svého pacholka, jejich bývalého průvodce. Ten zřejmě prožíval těch pár chvil sebeuspokojení, které si skutečně vychutnal.

Kvarteto se znovu podívalo na každého svého člena. A pak rázně nakráčeli k úředníkovi.

„Á, už jste zpět!“

Zadávající změnil tón a výraz s taktickou rychlostí.

„Mno, já slyšel, jak jste to vykonali. A teď určitě čekáte peníze, že?“

Ze závěsů za ním se pojednou vynořili strážníci. Úředník pokračoval.

„Nebo jste snad dost chytří na to, abyste pochopili, že se takový chaos a zmatek, takové plýtvání šípy, neoceňuje zlatem?“

Magda to už nevydržela. Vybuchla.

„Ale...!“ vykřikla, ale Aladrianova ruka ji zadržela. Pokračoval za ni.

„Svůj úkol jsme splnili podle očekávání.“ prohlásil.

Regil ho doplnil: „Byli jsme přece skvělá návnada.“

Zadávající udělal dvě vzájemně si odporující věci. Byl zkušený mluvčí. Zvládl totiž úplně změnit tón a přitom nehnout ani brvou.

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Ale víte.“ odporoval mu Reg a přišel blíže k němu. Jeho pohled a ráznost zadávající vyplašily. Vstal a ukázal břitkost svého hlasu.

„Stráž!“ křikl.

Jeho strážci okamžitě uchopili halapartny a tlačili celou skupinu ven. Jeden z té čtveřice se jim však vysmekl, podkulil se pod jejich držadly a dostal se k úředníkovi. Potom dělal to, v čem už dávno nebyl začátečník. Nasadil zkroušený výraz ublíženého dítěte.

„Pane, vždyť nás přece nemůžete jenom tak vyhodit! Co budeme jíst?“ prosil, dokonce spínal ruce před zpupným byrokratem. Přetvářka mu celkem šla, takže našel měkkost jeho srdce.

„Tumáš chlapče, dva měďené. Snad tě uklidní.“

Jen se podíval nahoru do jeho očí a srdceryvně mu poděkoval.

Zbytek skupiny se halapartníkům nebránil, čekali na Jena venku. Sotva se k nim připojil, vyšli směrem pryč z hradu. Teprve později k nim jistý Jen Vocas promluvil.

„Tak, prachy bysme měli.“

Reg se naň lítostivě podíval.

„Se dvěma měďáky daleko nedojdeme.“ povídal.

Magda i Aladrian svými výrazy vyjadřovali stejný názor.

Regil koukal na dvě ubohé mince v Jenově dlani. Pak pohlédl do jeho tváře, kde hledal bláznovství.

A pak mu to došlo.

Vždyť už ho trochu zná.

V té tváři totiž hnízdil jemně škodolibý úsměv.

Jen totiž vítězoslavně ukázal zbytku družiny svou druhou ruku. Cinkal v ní naditý měšec, který donedávna patřil jednomu vychytralému ouřadovi.

„Ha, je to *jen vocas* starýho Rignothara.“ citoval Aladrian, když se Jenův úsměv přenášel na ostatní.

Tohle jsem dlouho nezažil.

To, že nemůžu nic dělat.

Nic. Dobré šipky, přesné střely a žádný účinek. Jenom neustálé nebezpečí hrozící od příšery. Tohle bylo snad i poprvé. Byl jsem zvyklý, že dovedu zneškodnit na jednu ránu prakticky cokoli. To je jako u bandy goblinů. I když jich

je více, než před kolika bych se sám dokázal ubránit, i tak mám jistotu, že zvládnu zabít alespoň několik z nich. Dá se využít prostředí, terénu, známých a nebezpečných míst, jako jsou třeba močály...

Ale opravdu nikdy jsem nepoznal naprostou neúčinnost. Tu obludu musely zasypat stovky šípů, aby padla. Navíc ty šípy musely hořet.

Asi jsem selhal.

Takové vjemy jsem měl, když jsme vycházeli, když jsme procházeli branou a větší vesnicí pod ní. Selhal jsem, nesplnil jsem to, co mi zadali, i když to byla lest. Já to nezvládl.

Kvůli těmto věcem jsem vytěžoval svou mysl. Moje pocity se bouřily. Profesionální hrdost upadala. Štvalo mě to. Myslel jsem, že jsou to ty nejhorší pocity, které se mne mohly zmocnit.

Dokud jsme nedošli okouknout místo, kde se stvůra ukrývala.

Byla z toho teď mohutná díra v zemi. Sad byl zcela jiný a my v tom všem viděli svou práci. Procházeli jsme místem a zjistili, že všichni zmámení lidé jsou opět pod kontrolou svého vědomí. Někteří z nich si nás dokonce pamatovali, zastavovali tedy a děkovali nám. Přicházely i jejich ženy a děti, jejich matky a otcové, jejich blízcí a příbuzní. Ti všichni nám byli vděční za osvobození jejich nejbližších. Chodili za námi, dali nám i něco jídla, tu vejce, tu chleba.

Hodilo se nám to, tak jsme přijímali. Prošli jsme vesnicí, abychom si ještě prohlédli tu jámu. Ty vděčné pohledy se mi vážně líbily. Lidé nás najednou měli rádi, konečně se nemuseli bát do sadu, už mohou sčesávat jablka blíže u svých domovů. Tohle mne těšilo. Už jsem si říkal, jak se nám ta pouť k Relidiu zpříjemňuje. Bylo mi dobře.

A pak, ještě než jsme došli k díře, se to všechno zachmuřilo. Lidé, hlavně ti mladší, nás provázeli, avšak mne zaujala jiná osoba. Postarší žena klečela u keře, kde jsme bojovali. Plakala takovým tichým způsobem, jako když nechcete rušit svým smutkem okolí. Pak ale náhle zdvihla hlavu a podívala se na mne.

Tím nám odhalila, proč ta žalost. Její pohled byl dutý, oči vodnaté.

Nedbala toho, že šaty měla již celé od krve, nezajímalo ji, že se nedá nic dělat, jen štkala a projevovala svůj zármutek nad ztrátou. Na klíně měla hlavu svého syna. Jeho obličej byl však bledší než ten její. Mladý, mrtvý, po boku na zemi prak. A zakrvácený hrudník. Čistá rána, přímo naskrz. Již nedýchal, byl chladný, ačkoli náruč jeho matky se ho stále snažila zahřát. Zabití na jednu střelu, jako odpověď na agresi chlapce.

Ležela pod ním šipka.

Celá pokrytá krví a kousky masa.

Byla *moje*.

Ne, vždyť na nás útočil. Jenže...

Vystřelil jsem ji já, to já způsobil, že jeho matka teď pláče nad jeho tělem, místo toho, aby nám byla vděčná za jeho záchranu. To já automaticky vystřelil na někoho, kdo nám vlastně ještě nic neudělal.

Přece jsem to nemohl tušit...

Ale mohl, kdy jiný by použil prak. Kdo jiný by se dokázal schovat do tak malého křoví, kdo jiný, nežli dítě.

A kdo jiný by to měl odhalit, kdo jiný než jorinský střelec s výcvikem by měl vytušit, že nepřítel není dospělý člověk? Kdo jiný by to měl předpokládat?

Já to přehlédli. Dokonce i ve chvíli, kdy jsem zjistil, koho jsem to zabil, mne to nenapadlo.

Jsem vrah.

A to jsem si myslel, že ty pocity před chvílí byly hrozné.

Teď jsem však viděl ženu, matku, které jsem vzal to, co jí bylo drahé. Nikdy předtím jsem ji neviděl, ani ona mne. Neznal jsem končiny, které byly jejím domovem, ani ona nevěděla, kdo jsem.

Dívala se na nás, jak procházíme okolo. Nebyl to však vyčítavý pohled. Zkrátka nás pozorovala s kamennou tváří, nevyjadřující žádné emoce. Neřekla nic, nic neudělala, jen ze mě nespouštěla oči. Ani nemrkla, dívala se jako mrtvola.

A to mne sžíralo, to drásalo mou duši a obracelo to mé vnitřnosti naruby. To mne přinutilo, abych se zamyslel nad tím, co dělám, kdo jsem. Jsem jenom zabiják, neumím nic jiného. Jsem ten, kdo bez jakéhokoli práva bere život jiným. Jsem zrůda.

Její pohled neustával. Schovával jsem se před ním ve svém plášti, více se zahalil, aby nebylo vidět na mou kuši, na to, čím jsem. Když jsem míjel tu ženu, valil se na mne nápor výčitek. Cvičili nás, abychom je nepociťovali, ale neučili nás střílet proto, abychom zabíjeli děti. Z toho chlapce mohl vyrůst dobrý člověk, který po sobě zanechá něco, při čem na něj lidé budou vzpomínat. Měl na to šanci.

Já si najednou uvědomil, že po sobě zanechávám jen mrtvoly. Pochybuji, že na mne někdo bude vzpomínat v dobrém.

To přece nechci, jsem přece dobrým člověkem, nebo ne?

Nebo ne?

Zastavil jsem se. Přinutil mne k tomu okraj lesa, kterým jsme přišli. Musel jsem se ohlédnout, abych zjistil, jak rychle jsem šel.

Ostatní klusali slušný kus za mnou.

Konec čtvrté části.

Tato kniha je distribuována zcela zdarma, přestože její vytvoření představuje desítky a stovky hodin práce. Dělán to ale s radostí a pro své čtenáře, ne pro peníze.

Pokud se vám tento koncept líbí, můžete jej podpořit povzbuzením autora nebo šířením knihy. Prosím používejte k tomu originální odkaz, aby byla možná dodatečná korekce chyb.

Copyright Jan Kotalík 2017